

SEBŐK GYÖRGY

Egyedül utánuk

Horváth Imre Olivérnek

I.

Földút a temető mellett. Omló falain
mindig benézek. Sátrak, bennük
halottak. Állatok és a sírrablók miatt.
Mesélték. Élükkel egymást támasztó
kőlapok alatt megnyugodnak
a friss dombok.

A homokkövet nem messze fejtik.
Jártam ott egyszer.
Egymásra üledett partok.
Könnyedén hasítja nagypapa vésője.
Sekélyre temetiünk, de nem könnyítjük
a sírrablók dolgát. Kik azok, kérdezem,
állatok.

II.

A határban sátoros cigányok.
Vásznaik borítják egymásra.
Ígérem, megmutatom nekik
a mi sátrainkat. Nem mernek eljönni.
Nagypapa szerint a haláltól félhetnek.
Elhívják magukhoz.
Színes ponyvák alatt élnek.
Éjjel ugyanolyan minden sátor belül.

Mikor csomagolnak, elhozom
otthonról nagypapa vésőjét.
Segítek kihúzni a sátorvasakat.
Sírok, a vásznak lábam elé hullnak.
Nem akarom, hogy elköltözzenek.

SEBŐK GYÖRGY (1992, Debrecen) hangszer-tanár, zeneszerző, családállító. 2015 óta publikál, jelenleg első verseskötetén dolgozik. A Fiatal Írók Szövetségének tagja, Debrecenben él.

Hangosan nevetnek. Azt mondják,
mehetek. Megyek és leteszem
nagypapa vésőjét.
Szeretnék sátrazni. Megszid,
ilyet többet ne csináljak.

III.

Színek a meszelt plafonra.
Ilyennek álmodom anya és apa sátrát.
Régóta van sajátjuk. Megrázza a szél
a fakuló színeket fölöttem. Körtefánk
ágai az ablakon benyúlnak. Meg kéne
metszeni, mondaná nagypapa,

de a sátra köti le teljesen. Egyedül
indultam utánuk, nyomokat és mesét
olvastam, merre mehettek. Láz fűti,
szél hűti homlokom.
Nagypapa vésője sátorvasat ver le.

Hallgatás

Hallottam,
boszorkány, de nem a macska,
babona miatt,
megnémul, aki nála jár, mondták,
de szerintem
a természetére.
Kíváncsiság –
a legvarjasabb házat mondták,
és valóban.
Az udvaron. Főleg ő,
magáról.

*Elfáradtam, nem tudtam,
csak a gazra,
a pár férficsizmára, lassan
megtölti
őket a hó, inkább engedtem
a mindent
kitöltő csendnek, a házból
a városra,*

*eljöttem. Mielőtt szóhoz
akartam volna.
Tudtam, mire megy.
Felrebbentek
a varjak, és én pontosan akkor.
Hogy nem beszélek
többé senkivel.*

KESZTHELYI GYÖRGY

Szekurégió

(emlék)

*Nyakkendőt viselnek
és fekete bőrkabátot.
Maszk, jelmez, álca.
Üvöltöznek, mint az ördögűzők,
övükön krómozott karperec.
A pince voltaképpen bunker,
alagút vezet onnan át a városon,
mert esetleg nyomot fog a farka,
az pedig véres államcsíny jelent.
Itt robotolnak, itt nyüzsgögnék:
kísérteties kőépületben
termeszhangyaboly.
Hogy kerültem ide?
Azt rebesgetik, még élek, létezem,
visszaköpöm a kegyetlen tényállást,
rávizelek – a forgószéllel szemben.
Keresztlevelem
egyetlen lejárt útlevel,
idézéssel, jegyzőkönyvekkel
igazolom magam. A hideg tavasz
nyaranta bennem telel.*

KESZTHELYI GYÖRGY (1955, Kolozsvár) költő, író. Verset és prózát ír, grafikai munkákat, olajfestményeket is készít. Kötetei: két verseskötet a MEK-en, Lélekzárka (kisregény, Bookart, 2014), Lódenes embermadár (versek, Kriterion, 2015).